

FOLK OG LAND

NR. 7 — 11. ARGANG

LØRDAG 24. FEBRUAR 1962

LØSSALG 75 ØRE

«Ulykke baner seg vei i Europa —»

Tysk stemme om bestrebelsene på politisk samling av Resteuropa

I forbindelse med Berlin-krisen var det demonstrasjoner for Tysklands enhet overalt. Men hva med utsiktene hvis Fellesmarkedet blir en resteuropisk forbundsstat?

Også i Tyskland er det folk som forstår de uhyggelige konsekvenser av de bestrebelsene som nå med utgangspunkt i NATO og Fellesmarkedet drives så energisk for som det heter «å samle Europa». Det kjente nasjonale blad DEUTSCHE SOLDATEN-ZEITUNG bringer således i sitt nummer for 9. februar en stort oppslått artikkel av Ökonomierat J. Diel, Burg, Leyen under ovenstående tittel. Som undertittel står «Avgjørelsens time». Vi gjengår artikkelen nedenfor som et interessant og viktig innlegg i diskusjonen omkring Fellesmarkedet:

Samlingen av nasjonene til felles dåd er helt igjennom på sin plass. Det gjelder også for oss, gjelder for Europa. Men — hva er da Europa? Europa, det rekker fra Nordkap til Middelhavet og det begynner ved Atlanterhavet i

vest og ender ved Ural i øst. «De seks» (Bundestyskland, Frankrike, Italia, Holland, Belgia, Luxembourg), som omfatter det europeiske økonomifellesskap, er ikke Europa! Visselig er dette EWG en europeisk dannelse, slik som

det har vært, er og vil være så mange andre europeiske dannelser. Mere er «de seks» ikke.

Dette handelsforbund er hensiktsmessig, rosverdig og kanskje nødvendig. Det skaper — som navnet riktig sier — et fellesmarked. Dette skal sågar bli enda større. Syv er flere enn seks, og tretten, summen av medlemmer i «de seks» og «de syv» høres enda bedre ut. I denne rent økonomiske sammenslutning forsøker nu mange bundestyske politikere å smugle inn politiske aspekter. Hvis EWG blir til statsforbund — folkerettlig er det jo allerede noe slikt, selvom det er innskrenket bare til visse områder —, hvorfor ikke?

EWG med Israel istedenfor Østerrike?

Mere er imidlertid som stillingen er av det onde! Det kolliderer nemlig med den tyske enhet, hvis oppnåelse etter innlemmelsen av Bundestyskland i en europeisk forbundsstat man ikke kan forestille seg. Bundestysklands samhørighet med vestblokken, som sikret oss for en sovjetisk aggresjon, er for Moskva objektivt en hindring når det gjelder å levere fra seg østsonen og østområdene. Denne hindring vil bli uovervinnelig hvis den fri del

Bismarckminnesmerket i Leipzig viser jernkansleren stående på en klippeblokk med hunde Tyra ved sin side. En arbeider rekker i taknemlighet han som smidde den tyske enhet en ekegren.

Hvorledes forvaltes Bismarcks arv i dag?

Ivar Kreuger går igjen

«Kreugerkoncernens likvidation — ett hett järn», skriver redaktör Rütger Essén i FRIA ORD

I det svenska blad FRIA ORD finner vi en interessant artikel av redaktör Rütger Essén. Det är en anmeldelse av en bok av Anders Byttner «Vem tog Kreugerkoncernen?», som är kommet på forlaget Natur och Kultur i Stockholm. Vi gjengir anmeldelsen her:

Annu när snart trettio år förflutit sedan Ivar Kreugers död i 1932, är frågan om Kreugerkoncernens likvidation och vad därmed sammankräver ett altför hett järn att hålla i. Vid ett studium med ledning av de mycket talande fakta som redaktör Anders Byttner frambragte redan för tio år sedan i «Arvet efter Ivar Kreuger», som han nu i kompletterad och genomarbetat form ånyo framställt i en ny skrift: «Vem tog Kreugerkoncernen?», står det också klart varför så är. Det rör sig nämligen om en gigantisk och hittills i stort sett lyckad förfalskningsverkligheten. Den traditionella, sedan snart en mänskålder intrumfaade uppfattningen om «den stora Kreugervindeln» har nämligen i själva verket aldrig varit annat än förutsättningen för en serie högst skrupelfria manipulationer på gränsområdet mellan finansiell och kriminell aktivitet. Utan den i ledande press och annorlunda — i ond tro hos upphovsmännen, i god tro hos eftersägarna — systematiskt och frenetiskt genomförda, snedvridna och osannfärdiga framställningen av Ivar Kreugers verk skulle den för många högst lukrativa, för andra — långt flera — ruinerande likvidationen av Kreugerkoncernen icke ha kunnat genomföras. Verkningarna härav består i många händelser ännu i dag. För de intressen, som profiterat av

Ivar Kreuger

Ivar Kreugers fall, spelar där för denna härva av osannfärder om Kreugerkoncernen ungefär samma roll som myten om de «sex miljonerna av Hitler mördade judarna» för staten Israel och dess framgångsrika skadeståndsgeschäft. Det är med andra ord en verklighetsförfalskning, som för högst reella och mäktiga intressens skyddande är en ovilkorlig förutsättning.

Den europeiska historien har tidigare — om än knappast någonsin i så stor utsträckning — sett liknande i härskande intressens tjänst lyckligt genomförda historieförfalskningsverk, vilka ofta först årtionden eller århundraden senare, då inga bestående intresser längre hotas, klarlagts av den objektiva och ärliga forskningen. I regel lyckas detta förr eller senare, även i de fall då själva bevismaterialen förstörts

(Forts. s. 6)

Wartburg ligger også utenfor Fellesmarkedet — —.

OLA FURUSETH:

Den store trengsel

Et alvorsord, 5 minutter på tolv.

Sin vane tro vil vel alle støre menn tale til sine folk og komme med håp og ønsker for et godt nytt år. Det er en pen skikk, det styrker kanskje håpet og troen.

Jeg tror ikke de tror på det selv, det er blitt til en frase. Og fraser og pene ord er snart det vi får, vi som lever i en fri, demokratisk verden.

Hvert år er det en eller annen som spår verdens undergang, men likevel så består den på et vis.

I India har nylig endel vismenn og yogier hatt en kongress for ved besvergeler å forsøke å forhindre store katastrofer som ellers skulle ramme verden i tiden fra 16. januar til 12. februar.

Jeg vet ikke hva disse har å fare med, men vi har vel alle hørt om Marcello Haugen, Fløttumgutten og Vis-Knut. Likeså Lebesbymannen som ville reise til keiser Wilhelm i 1914 for å forhindre den første verdenskrigen. Han kom bare til Stockholm, og hverken han eller Wilhelm kunne vel gjøre noe for å forhindre en katastrofe.

Siden har vi hatt den annen verdenskrig, og den er vel egentlig ikke slutt enda, siden den tapende part, Tyskland fremdeles er okkupert fra øst og fra vest og tross 23 år siden krigsutbruddet ikke har fått noen fred.

Hva er det seierherrene nøler etter? Vil de vente til etter den tredje krigen som alle gruer for?

I Amerika graves det beskyttelsesrum i haver, plener og utover landsbygden, de forbereder seg på det værste, atomkrigen.

Hva gjør vi?

Jo, vi allierer oss med den stormakt som ligger lengst unda, mot den som vi har felles grense med.

Og videre er det trolig at NATO holder på med slike ting som ergrer Sovjetene, siden Gerhardsen har fått nokså mange noter som kulminerte med kjempebombe i høst og skarp note til Finnland. Men den var vel egentlig rettet til oss, vi som har brutt ut av Skandinavias nøytrale linje.

Blir det krig, så er vi med i krigens første time.

I en vanlig krig uten atombomber blir vi besatt før Amerika rekker å laste inn noen tropper, og våre sønner vil forblø og dø til ingen nytte.

Til ingen nytte?

De er bare brikker i de store magnaters spill, disse som må ha krig for å få fart i krigsproduksjonen.

Slike småtterier som det i Algeri og Katanga, det blir det ingen store fortjenester av, det er bare prøvekluter, slik som Etiopia- og Spania-krigen før de slapp det løs i 1939.

Selv Kennedy og Krustsov er bare brikker, stråmenn, og de som sitter bak kulissene sørger alltid for at når en krig slutter, må det legges grunnen for en ny krig.

Den kalde krigen er nødvendig for å holde krigsproduksjonen i gang, nye allierte trues og lokkes inn og forsynes med våpen. Når det ikke er flere å forsyne, ikke mere penger å tjene, så må Kennedy og Krustsov bli enda stiere. Så ordnes det en episode som menigmann tror er årsaken til krigsutbruddet.

Men de anstifter nok ingen krig, og ikke skal vi tro så blindt på propagandaen om Hitlers og tyskernes store skyld i den forrige krigen. De var bare brikker i de store magnaters propagandaspill.

Propaganda er små og store løgner blandet behendig sammen med litt sannhet, det er sortmaling av den som er utspektil til truende fiende og det blir malt englevinger på alle hvite fredselkende allierte.

Nå er fienden slått og fordelt, øst og vest har gruppert seg og tatt hver sin del av tyskerne med i sin front.

Krigens første mål er å tjene penger, millioner, milliarder. Dernest er vel målet denne gang å få tyskerne, med god hjelp til å utrydde hverandre totalt. Det er det politikerne mente med å sette igjen Berlin midt inne i et område okkupert av russerne.

Stormagnatene liker ikke sterke nasjoner, de vil stadig være på lur etter å ødelegge dem. De liker heller ikke sterke og kloke menn som gjennomskuer deres planer og forsøker å forhindre dem. De blir likvidert. Napoleon ble det, Hitler også.

En offiser som deltok på alliert side i krigen begynte nå å skimte hvor det bar hen. «Hitler får rett», sa han «storfinansen og Sovjet deler Europa mellom seg, og våre politikere selger oss til høystrybende» — Ja, vi selger dette landet til fellesmarkedet (storfinansen).

«Det var synd det ikke ble streik», sa en eldre skogsarbeider, «for hadde det blitt det, så hadde det vært slutt i skogen for lange tider».

«Jeg selger gården», sa en gårdbruker i femtiårene. «Dette vil jeg ikke mase med alene. Ingen ungdom vil stanse på landsbygden, og innen

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede vil hermed få lov å takke bladets lesere for alle innkomne bidrag i løpet av 1961 og særlig for de tallrike bidragene til jul. Disse bidragene har hjulpet oss til å utføre vårt hjelpearbeid for krigsinvalider frontkjempere og for falne frontkjempere etterlatte.

Behovet for penger er fortsatt meget stort, men våre pengemidler etter fordeling til jul er så små at vi for første gang i vår organisasjons historie har måttet si nei til søkerne om støtte der vi elders hadde kunnet si ja, og dessuten har måttet utsette nye hjelpe tiltak. Vår organisasjon er, som det vil være de fleste bekjent, helt ut avhengig av frivillige bidrag, hvorav den vesentligste del kommer fra dette blads lesere. Så intengende vi kan, ber vi derfor om fortsatt hjelpe og støtte i form av faste bidrag. Mer leilighetsvisse bidrag er imidlertid også hjertelig etterlengtet og velkomne!

Så ønsker vi alle som leser dette et godt nytt år i solidaritet med dem av våre som ofret mest under krigen: helse og fjærlighet, de som mistet sin mann og de som mistet sin far.

Det kunne vært deg og meg. Den hjelpe vi kan yte er derfor en æressak for oss. Men den er mer. Den gir glede, både for den som gir og den som mottar.

Oslo, 13. februar 1962.

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede».

Innbetalingen skjer fortsatt over postgiro til «Hjelpeorganisasjonen av 1954», Postboks 1407 V, Oslo. Postgirokonto nr. 180 70 eller pr. sjekk direkte til organisasjonen: Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede, Postboks 1407 V. Oslo. Bidragsyteren blir tilstillet regnskap og årsberetning. Personer som har ytet kr. 30, får innkalling til generalforsamlingen, hvor det reviserte regnskap blir fremlagt sammen med årsberetningen.

Fellesmarkedet kan vi ikke konkurrere. En liten skogbit vil jeg ha igjen, en hytte, og rusle litt med jakt og fiske».

De som ikke prøver, de har det lettest. Bare å reise og hente 126 kroner hver lørdag og holde stort kalas, — på andres surt innbetalte trygdepromiser. Velferdsstaten som går mot gesellstaten, lasaronaten.

Men etter den såte klø kommer den store svie — eller den store trengsel.

Når den kommer vil vel alle politikere og de store byråkrater forsvinne over alle hauger og overlate til et enfoldig folk å slåss mot overmakten.

Ved C. E. Carlbergs båre

Ord, som sies, svinner så lett i hverdagens travle tale,
vakre gjerninger bliver ei glemt
de kan bitreste sorger husvale.
Vi står i dag ved en båre,
hvor Carlberg hviler i fred.

Din gjerning ble alt for kort, ja
såre
kort, er det mening derved?
I vemoed jeg bøyer mitt hode
og fell en tare derved.
Ditt liv ble levet i plikt og flid
i arlig streben mot lyset,
derfor kunne du slutte din strid
så tidlig, som rett nu det
skjedde.

Symbolsk er din død i den hvite
natt,
som vi med gru nys her fikk
se det.
Men frostrene roser på graven
er satt.
Ditt hjem, dit land harapt ved
din død,
men du — du har seiret vunnet,
for du gav, hva du eiet, da
budet lød,
og give mere har ingen kunnet.
Vel er det tungt å miste
en dyrebar venn, som du var —
men de rikeste kår vil du friste,

C. E. Carlberg.

d e r, hvorhen doden deg bar
Ditt vakre eksempel vil lyse til
gavn,
en trøst vil du deri finne,
så lenge, som renhet i Norden
har navn,
skal leve vår Carlbergs minne.

I vemoed, februar 1962.

ERIK LÆRUM.

Fra andre kilder:

Danmark i faresonen

BETRAKTNINGER OMKRING NATO AF DR. POLIT.
K. A. WIETH-KNUDSEN I REVISION.

Danmark har i mangt og meget de samme Problemer som Norge og det bruges også de samme Metoder for at hindre Kritik af de Styrendes Katastrofepolitik. Saaledes blev Professor Dr. polit. K. A. Wieth Knudsen negget at komme til orde i «Berlingske Tidende» med nedenstaende:

Hr. Generalmajor Erik Kraghs Kronik i Gaar i Berlingske Tidende: Hvordan undgaa Katastrofen? i Tilfælde af Krig, lader paa det afgørende Punkt af Begrebsforvirring.

Der er ingen Atommodstandere, der paastaar, at Danmarks Udtræden af NATO sikrer os mod at blive inddraget i Krig, men kun, at vor Mulighed for at gaa fri er større udenfor end indenfor, da vi i alt Fald som NATO-Medlem straks vil blive atomiseret. Det udtalte daværende Statsminister Hans Hedtoft da også overfor mig i en Samtale Lillejulafter 1948 Han sagde, at Danmarks Tilslutning til en vestlig Atlant-pagt (som allerede da var på Tale) vilde være helt meningløs, da Vestmagterne i egen Interesse i Tilfælde af Angreb vilde hjælpe os, selv om vi stod udenfor, ligesom 2. Verdenskrig og vor Tilslutning kun vilde bringe os Russlands Mistænksomhed, og alt-saa forværre vor Stilling. At Hedtoft to Maaneder senere gik over til det modsatte

Standpunkt, skyldtes hovedsagelig indenrigspolitiske Motiver; men det er en anden Historie.

Ved Danmarks Tilslutning til Fælleskommandoen, især i Østersøen, endog under tysk Overkommando, er Russernes Mistænksomhed steget til en saadan Grad, at den før eller senere vil medføre østlig Besættelse af Bornholm. Ydermere kan Rusland jo henvise til, at Danmark forlængst har tilladt Amerika at besætte Nord-Grønland, for der at udbygge en af Verdens stærkeste Atombaser og Radarstationer — altsaa en Del af det danske Rige. Forbavsende nok har Rusland længe fundet sig heri. Besættelsen af Bornholm vil sikkert ske i den raffinerte Form, at Rusland lader Øst-Tyskland iværksætte Besættelsen, idet Vest-Tyskland da vil være hæmmet i Indgriben, fordi den da kun kan ske ved at lade Tyskere skyde paa Tyskere. Og NATO vil ikke røre en Haand for os, da dette Forbund paa Grund af Vestmagternes — trods 12 Aars Anstrengelser — ubejhælpelige underlegenhed i traditionelle Vaaben, kun kan ske ved Atomkrig, der vilde ødelegge dem selv endnu grun-

«Gråt ikke over meg, men over dere selv og deres barn», var det en som sa.

O. F.

Forts. side 3

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSAM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**En ny folkevandring**

Aftenposten bringer en begeistret artikkel om «en ny folkevandring» som er «under full utvikling i Europa». Eller som bladet sier det: «Europa er faktisk ikke i en ny folkevandringstid. Det dreier seg årlig om folkemasser av en størrelsesorden som nærmer seg dem som skapte historie i oldtiden. Mere enn 700 000 europeere flyttet i 1960 fra hjemlandet for å arbeide midlertidig eller fast i annet europeisk land». Bladet og rapporten fortier hvor mange far gede som oversvømmet Europa på samme tid, men tall som FOLK OG LAND tidligere har bragt når det gjelder England, redegjør tilstrekkelig for den side av saken.

Denne begeistring hos vår norske presserrepresentant for småborgerlig stupiditet og nasjonalt forfall ble visseleg ikke delt av ofrene for de begivenheter «som skapte historie i oldtiden» og for den saks skyld også langt senere. En får vel heller si at de folk som bukket under for oversvømmelsen ble lovlig forhindret fra å vise, det være seg begeistring eller noe annet etterpå. Det var således neppe noen begeistring å spore hos romerrikets folk da de germanske folkevandringer feiet inn over det og tilslutt bragte riket til fall. Heller ikke delte på et senere tidspunkt kelterne i Storbritannia den moderne aftenpost-begeistring, da først anglerne og senere sakserne tok deres land og jord i besiddelse.

Aftenpostens tabeller og karter og skisser over disse gledelige begivenheter viser at den alt overveiende del av de nye folkevandringsfolk kommer fra Sør-Europa, nærmere bestemt Italia, Hellas og Spania, og at de etterhvert erobrer større og større plass innen de gamle germansk-pregte områder.

Utviklingen fortsetter også og antall sør-europeere og fargedde som strømmer nordover og langsomt, men sikkert erobrer landene med det våpen som er frykteligere og mere drepende enn de gamle folkevandringers sverd og spydd: fruktbarheten, stiger år for år.

Når vi understreker dette så sterkt, så er det fordi denne utvikling har skjedd i «europeismens» tegn og at det nå tydeligvis gjennom utbyggingen av Fellesmarkedet er meningen å intensivere og organisere denne moderne folkevandring som skjer på bekostning av de nordeuropeiske folk. Dette gjør Aftenposten helt klart, idet bladet slår fast at «den komité som har utarbeidet rapporten er en «liberaliseringsskomité» som ble nedsatt mens OECD het OEEC (den europeiske økonomiske samarbeidsorganisasjon). Komitéen fikk i oppdrag å overveie i hvilken utstrekning de forskjellige land etterfulgte en OEEC-beslutning om å frigjøre arbeidskraftens bevegelighet mest mulig».

Det er ganske klart at den rotløse og fedrelandsløse kapital for å skaffe seg arbeidskraft etter behov — helst så rikelig at lønningene kan presses — ikke tar det ringeste hensyn til nasjonale og rasemessige verdier, men for spesielt de små nordiske folk burde det stille seg noe anderledes. De kan da umulig i likhet med Aftenposten glede seg over sin egen forsvarsløse undergang i moderne folkevandringer.

Og vi får håpe de ikke lar seg bedøve av sirenensang fra alle våre iherdige internasjonalist, som forteller at «alle folk er like» og at det bare er det utvendige som er forskjellig.

Vi burde jo ha fått syn for sagn når det gjelder denne «likheten» her i Norge med de sigøynerne som vi fikk praktet på oss ved iherdig innsats av Dagbladet og Verdens Gang. Eller hva sier man til denne lille sotte historien hentet fra et intervju Dagbladet har hatt med sine sigøynerprostsjører i et land hvor vanlige folk som ikke sender barna

Æres den som æres bør —

I Verdens Gang er major Blindheim ute med en ny rosenbukett til general Ruge for hans militære vidsyn i aprildagene 1940. «Disse er Ruges ord», sier han, «og han skulle vel vite det, mannen som alt avhang av, ifølge Trygve Lie, i en stund da de fleste andre anså situasjonen som håpløs».

Ikke rettere enn vi kan se, var det disse «flestene andre» som hadde rett og Ruge som hadde urett. Situasjonen var håpløs, noe det sorgelige resultatet av Ruges innsats tydelig viste. Det hele var fullstendig bortkastet og meningløst, fordi våre politikere — og dessverre var Ruge selv ikke uten skyld — hadde ødelagt vår forsvarsevne og gjort situasjonen slik den var: håpløs.

Siste frist:

Også i år er det dessverre ikke så få som er sent ute med betalingen av bladpengene. Som alle sikkert forstår er det av tekniske grunner ikke mulig for oss å gjøre noen forskjell når det gjelder forsendelsen til disse. Vi må skjøre alle over en kam og stoppe forsendelsen til alle som ikke har betalt bladpengene for 1962 (eventuelt 1. halvår 1962).

Dette gjelder også da alle: Fra 1. mars f.k. ser vi oss nødt til å stoppe forsendelsen til alle som ikke har betalt bladpengene for 1962 (eventuelt 1. halvår 1962). Sørg for at så ikke skjer, til hjelp for oss og forhåpentligvis til glede for Dem selv.

sine på skolen øyeblikkelig blir trukket til ansvar av nikkjære myndigheter: Sigøynerne har som kjent hittil unnslatt seg å sende barna på skolen og både de selv og barna er da også analfabeter. Etter at de nå har fått anvis standsmessig bolig i det gamle Lasson-huset, og kommunen er ivrig opptatt også med å kjøpe møbler til dem, forsikrer den ene sigøynerhøvdingen at de slett ikke akter å sende barna på ordinert skole nå heller den stunden de nådigst slår seg til i den nye bolig. De skal selv undervise dem, sier disse folk som også er analfabeter. For det er ting som «er viktigere i livet enn å gå på skole», får Dagbladet vite.

Men sigøynerne ser naturligvis lyst på fremtiden og utsiktene i folkevandringenes Europa. For blant det som er viktigere å lære enn å lese, doserer de for Dagbladet, er «Kjærligheten for eksempel, det skal også læres. Se på oss, vi har mange barn. Jeg har sju, broren min kan vise like mange. Nordmann er ikke flinke til å lage barn, dere er — nå ja».

Nei, Aftenpostens nordmenn er visselig alt annet enn flin-

Da vestmaktene trakk Norge inn i krigen

OG GENERAL GAMELIN SOMLET BORT OPERASJONSPLANEN SLIK AT TYSKERNE BLE VARSLET OG KOM FØRST

Det er fremdeles noen iherdige tullebukker fremme i avisene og skriver om «det tyske overfall på Norge». Vetuge folk vet naturligvis bedre, og da våre skrivende karle rundt omkring i redaksjonene vel vil regnes til denne kategorien, er det en skam å se hvorledes de fremdeles for å lefle med «folkemeningen» mot bedre vitende bruker de gamle klisjeer.

Men noen er tydeligvis ikke redd for å si fra. Vi har fått oversendt et utkipp fra Hortensavisen **GJENGANGEREN** for 25. oktober ifjor. Overskriften er «Skjødesløshet fra general Gamelins side førte til 9. april 1940» og teksten lyder slik:

«Fra tysk side ble det både under den annen verdenskrig og senere under Nürnberg-prosessen hevdet at beslutningen om en besettelse av Danmark og Norge ble fattet etter at den tyske etterretningstjeneste i England hadde skaffet bevis for at de allierte forberedte en aksjon mot Skandinavia i den hensikt å rulle opp tyskernes svake flanke langs Østersjø-kysten. Noe bevis som bekreftet denne påstand ble imidlertid ikke fremlagt og saken er senere gått i glemmeboken.

I disse dager er imidlertid den tyske påstand blitt aktualisert gjennom offentliggjørelsen av marskalk Pétains

etterlatte papirer, som blant annet også omfatter et memorandum fra den franske flåtesjef, daværende admiral Darlan.

I memorandumet gjør admiral Darlan rede for Pétain om utviklingen fra mars til juni 1940, og han nevner møtet mellom de alliertes øverste sjefes den 28. mars i London hvor man diskuterte Churchills krav om militær innsats «for å komme først til Skandinavia».

Under dette møte, skriver Darlan i sitt memorandum, forlangte man en plan for en slik militær operasjon i Skandinavia. Gamelin krevet imidlertid at planen måtte bifalles av det franske krigsråd. Han fikk den da utlevert for å se nærmere på den. Og så kommer Darlans forbløffende påstand:

Etter tilbakekomsten til admiraltetets hovedkvarter fikk vi underhånden meddelelse om at et eksemplar av den plan som de militære sjefer hadde utarbeidet med henblikk på den militære operasjon, og som man hadde overlatt general Gamelin, var blitt funnet gjemt eller glemt under en pute i den suite som generalen hadde bebodd på Hotell Carlton under besøket i London».

Danmark i faresonen —

Forts. fra side 2
digere end Sovjet-Rusland.

Men naar Generalmajor Kragh fremhæver, at vi ikke kan løbe fra vor geografiske Beliggenhed, som behersker Gennemsejlings-Farvandene mellem Øster- og Nordsø, saa tilslører han derved, at denne (farlige) Beliggenhed jo ikke ændres ved, at Danmark er Medlem af NATO; tværtimod forøger det Farligheden for os.

Da jeg altid har været forsvarsvenlig, allerede paa et Tidspunkt, da det var farligt at være det, (jfvr. min Pjece 1908: Danmarks Forsvarsevne, og senere udenrigspolitiske Værker), og har haft og har mine bedste Venner blandt danske Officerer, gør det mig ondt at maatte karakterisere Generalmajoren Kronik som politisk Propaganda, overfladisk og uden Rod i Virkeligheden.

Allerede 4. ds. tilstillede jeg Statsminister Kampmann et udførligt Memorandum om alt dette, for vort stakkels Fædrelands Skyld, vel vidende, at han og Regjeringen laa under for et saa sterkt økonomisk og politisk Pres fra Vestmagterne, at de tvang os ud i Farezonens yderste Forpost.

K. A. Wieth-Knudsen.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager

i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XIII.

I DET BRUNE HUS

Den store husblokk i Bubnerstrasse som ble bygget like før krigen, kaller tsjekkerne for det brune hus. For tyskerne er det brune hus bygningen til kretsledelsen for NSDAP, og Prag har således fått brune hus. I det brune hus her bor bare tyskere, utelukkende partifunksjonærer. Gårdsplassene er forvandlet til haver og omhyggelig stelt. Gress ser man neppe, plenene er forgylt med løvetannblomster. Også syrinen blomstrar alerede, våren har hastverk denne gang.

«De kan ganske rolig parkere på gården, herr Novák»

Herr Novák kjører altså inn gjennom port 3 b. Først hjelper han sin ledsager å stige ut, tar så vimpelen med politipresidiets tegnvekk og legger det bak klappsettet ved rattet. Den store dokumentmappe tar han med, skjønt fra Heldenstern smilende forsikrer ham om at her er det aldri blitt stjålet noe. Heisen bringer dem opp til fjerde etasje. En lang gang med mange dører. Navneskilt mangler som regel. Man ser tydelig spor etter at navnene på beboerne er blitt fjernet hurtig og voldsomt. Ødelagt lakering, huller etter skruer. På en dør er det festet et visittkort med tegnestifter. De trykte bokstaver er kunstferdig utbedret med blyant. Opprinnelig lød navnet Thomas Ondras. Nå er «h»-en i fornavnet strøket, «a»-en har fått en apostrof og «s»-en en hake. Også «a»-en i familienavnet smykker en apostrof. Så er det tsjekkisk.

«Jeg skal vedde på at denne fyren ikke skifter navn for første gang. Inntil år 1938 var han sikkert en brav tsjekker Tomás, så en stolt partifelle Thomas, urtysk naturligvis, og nå igjen —»

«Ja, det er en nydelig en», hvisper den unge kvinne og går hurtig videre på tåspissene.

Den siste dør er bredere enn de andre og danner avslutningen på korridoren. Her lyser det fremdeles i et messingskilt. «Helene Reumann». Forværelset ser ut som en konfekteske. Man ser ingen veger og ingen dører, alt er trukket med blomstrete kretong. Fra ett eller annet sted hører man klirring.

«De sa jo at det ikke var noen i leiligheten —», brummer mannen og griper kvinnen fast i hånden.

HANS EGEDE NISSEN:

Djevlen ler

Rauland prestegård. Her satt — etter eget utsagn sogneprøst Odd Godal og planta sammen med professor Tronstad, Gunnar Syverstad og nærværende disponent i Vest-Fellemark Billag, Bjørn Gardsjord, — kidnappingen med videre av lensmann Torgeir Lognvik.

Før siste krig, nærmere bestemt i 1936 kom det ut en merkelig bok med ovenstående tittel. Den ble meget kommentert, men de fleste drog på smilebåndet eller trakk på skuldrene av bokens innhold. Dette var da også rystende nok. Men like vel vil jeg påstå at virkeligheten overgår langt den vise forfatters fortigelser og konklusjon, som nettopp var: Djevlen ler.

Det er et gammelt spansk ordtøke som heter så i originalspråket: Detras de la Cruz està el diablo, på norsk: Bakom korset står djevlen.

Det gjorde han ganske visst i Rauland prestegård hin dag som det fortelles om i nr. 3 1962 av FOLK OG LAND. Her står det å læse, det er utrolig, men sant: Presten Odd Godal til fra I. L. og T. L. etter «fre-

den»; Her i dette rommet på Rauland prestegård sat eg og Tronstad, Syverstad og Bj. Gardsjord og planlagde kidnappingen på Torgeir (Lognvik).

Det kan man kalle et hugg mot alteret, en brannfakkel mot det helligste, en forhåndelse av præsteeden, Jesu Kristi evangelium og blasfemi i annen potens. Jeg må sitere en skribent i Verdens Gang: Hele verden er blitt et galehus.

Vi kan overfor slike geistlige sør Odd Godal bare erkære oss enig med Verdens Gang. Slike klerker gjør verden til et galehus. Hva slags samvittighet må en prest som Godal ha vært belemret med? Det var jo meningen å likvidere den gode lensmann Lognvik, og presten gikk rolig med på å likvidere ham tross han visste godt at det for en kristen er en dødssynd å gjøre Hamns håndverk og dermed bli brodermorder. Kirkens herre, Jesus Kristus, kom til verden for å sette fanger i frihet, for å lyse for dem som sitter i mørke og dødskygge, for å styre våre (og Godals!) fotter inn på fredens vei. Men Jesu lærer var ikke Godals, for denne var diamentalt motsatt. Jeg synes jeg hører djevlen le høyt i Rauland prestegård hin dag under okkupasjonen.

Jeg minnes en kollega av denne presten Godal. En aften satt han og noen like sine med engelsk-smittede klerker sammen, og det fortelles av avdøde fru Steinsvik at disse kannibaler ba Gud om å si ja når de bad om å få utesett brødres blod. Fru Steinsvik opplyser at Gud svirret ja på deres bønn. Det var nok djevlen som svarte dengang. Man synes ennu å høre djevlen brøle av latter og skoggerie. Med slike åndelige fluevektene har Satan lett spill. Og han ler, så du kan se ned i helvetes innerste gemakker, hvor ifølge

Forts. s. 7

Dürers dystre tegning «Ritter, Tod und Teufel» synes å være myntet på dagens situasjon.

Oberst Konrad Sundlo:

Verdensorganisasjonen som svikter oss -

«Å stole på FN kan ikke tæs alvorlig», sier Peter Kleist

I sin bok «Chruschtschow 50 km fra Hamburg» kommer den kjente tyske forfatter Peter Kleist inn på De Forenede Nasjoner og skriver herunder bl. a.:

«Amerikanske blade, bl.a. en mann som general Mark Clark har betegnet FN som en enestående spionasje- og infiltrasjonssentral for Sovjet og hevdet at der minst er 85 prosent kommunister blant de to tusen amerikanske funksjonærer i FN's stab. Det er muligens en overdrive. Men en undersøkelse som USA's senat lot foreta i 1951 kom til det resultat at 32 prosent av FN's representanter fra ikke-amerikanske land var «komunistiske spionasje-agenter» og at 29 prosent av dem sto under stadig oppsyn av politiet».

«A tro at FN er et brukbart forsvarsmeddel mot Moskvas aggressjon er derfor noe man ikke kan ta alvorlig».

Og Peter Kleist har rett.

Den vestlige verden har alltid kommet haltende langt etter Sovjet når det gjelder politisk fremsyn, og FN ble startet i de år da Sovjet var Vestens gode venn og den gang statsmenn som Churchill og Roosevelt anså komunismen for «en annen form for demokrati».

Man kan derfor gå ut fra som sikkert at FN's stab allerede fra starten av var ganske rødfarvet og at staben alltid med megen iver har fremholdt at organisasjonens hovedoppgave var å arbeide for verdensfreden, noe den da også har gjort under i alt 338 — tre hundre og femti tre — møter i Genève. Men om freden er snakket fremover i disse møtene er vel tvilsomt. Den er vel snarere blitt snakket lengere akterover om ikke helt i svime.

Også FN er en sorgelig arv etter Roosevelt.

Dengang gallerne omkring år 300 før Kristus trengte inn i Roma og kom opp i senatet, ble de slått med forbavelse ved synet av de hvitkleddede senatsmedlemmer som koldblodig satt på sine plasser.

De så ut som guder, tenkte gallerne. Det var først da en nappet gudene i skjegget at de forstod de var mennesker.

Sammenlign dette med den dag Krustsjov skulle tale i FN og slo med skoen i talerstolen for å få stillhet. Den vestlige presse kritiserte Krustsjovs opptreden: Han var helt igjenom ukultivert — sa den mens det inntrufne naturligvis forteller oss noe helt annet. Krust banket med skoen fordi det ikke var ørenslyd å få på grunn av tilhørernes prat, latter, piping og håndlige bemerkninger.

Det var nok ingen fremmed besökende som ville tatt denne forsamlingen for guder.

Så det er nok en del forskjell på det romerske senat for to tusen år siden og på FN av i dag. Og forskjellen er at det romerske senats medlemmer var folk av nasjonens elite og med elitenes naturlige overlegenhet og verdighet mens FN-medlemmene øyen synlig bare er middelmådigheter og prutmakere.

Derfor bygget det romerske senat opp et verdensrike som varte i artusener og først forsvant med eliten, mens FN allerede er på kanten av undergang etter å ha eksistert bare siden 1945.

Forklaringen på dette er naturligvis at den romerske elite styrtet sitt land klekt, rettferdig og fast. Ganske sikkert av og til for fast, så mytteri og revolter måtte slås ned med hård hånd. Men det romerske senat glemte aldri at det var romere og representerte den hvite mannen. Noe man ikke kan si om FN, som mere og mere heller over til venstre og viser den hvite mann den kolde skulder.

Det er nok av eksempler på det.

Da Nehru samlet en hær og befriede Goa som hadde vært portugisisk i 450 år, ventet Portugal at FN skulle gripe inn, da organisasjonens oppgave jo er å forhindre krig, ikke minst mellom FN's egne medlemmer. Men FN føretok seg ikke noe. Og da Nehru var freidig nok til å sende sin representant til FN, fikk denne representanten anledning til å holde en tale og redegjøre for Nehrus fredsvilje og gode hensikter. Han ble ganske sikkert også applaudert for sitt innlegg, mens han burde vært sparket ut av FN.

Affären Goa er blitt etterfulgt av affären Vest-Guinea mellom Indonesia og Nederland. Indonesia meddeler åpenlyst at det er lovet hjelp fra bl. a. Sovjet, mens Nederland iallfall ikke er lovet hjelp fra FN. Det har derfor fått saken i egen hånd, seit krigsskip og tropper til konfliktområdet.

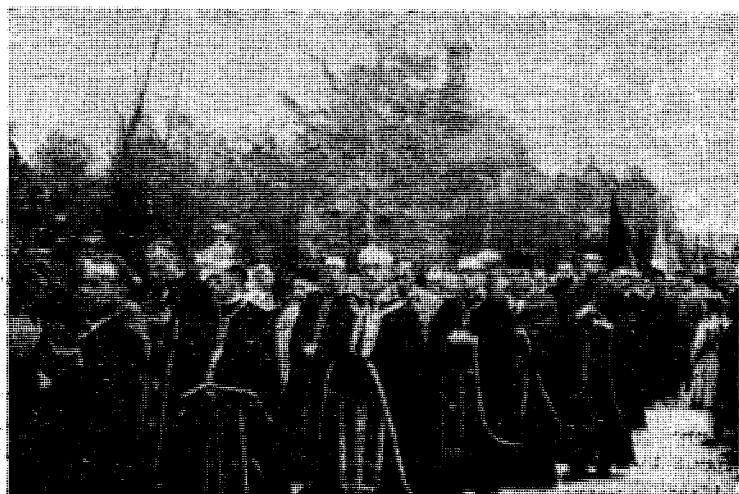
FN som nu er adskillig kult synes å være av den oppfatning at straks den kulerte befolkning er i flertall i et område skal den overta styret og stellet og forvalte det den hvite mann har arbeidet opp gjennom århundreider. FN spør ikke etter om dette kulerte flertallet er kultivert nok til å overta makten. Det spør ikke om det er flertall. Ut fra dette syn har FN hen vendt seg til Syd-Afrika-Samhandet, men er blitt avvist. Den hvite syd-afrikaner vil greie sine problemer selv og derfor tar FN nå sikte på Angola, som portugiserne har kultivert opp gjennom 500 år. Der forlanger nu de innfødte selvstyre. Det gikk jo ikke med terroren, med mord og brann, så nu forsøker de å nå

(Forts. side 51)

Olga von Barényi:

Bak det røde lønnmords kulisser

BETRAKTNINGER I TILKNYTNING TIL MORDET PÅ DEN UKRAINSKE EMIGRANTFØRER STEFAN BANDERA

Originalfoto for FOLK OG LAND fra Banderas begravelse. Det greske katolske presteskap på vei til graven.

Vi har her i FOLK OG LAND tidligere omtalt mordet på den legendariske ukrainske emigrant og frihetskjemper Stefan Bandera i München, hvor han ukjent for de fleste redigerte en emigrantavis. Vi har også nevnt meldingen fra Tyskland om at en rød agent som flyktet over til Vest-Tyskland hadde tilstatt å ha myrdet både Bandera og en annen ukrainsk skribent ved hjelp av en pistol, ladet med cyanacium. Der hviler fremdeles et mystikkens skjær over både disse mord, tilstältsen og andre hendelser i det München som er et så yndet operasjonsområde for røde agenter, morder og allehåndte mystiske og skumle individer. Vi har derfor bedt forfatterinnen Olga v. Barényi, som i særlig grad har arbeidet på å avsløre dette blodige røde spill bak kulissene, om en nærmere vurdering av mordet på Bandera og tilstältsen. Artiklen vi har mottatt gir interessante perspektiver. På grunn av dens lengde må vi dele den i to deler.

Den lyse, føhnvarme oktoberdag har allerede forlengst forvandlet seg til en råkall, mørk aften, men den tusen hodete menneskemasse står fremdeles på Waldfriedhof i München. Hele berg av kranser fra hele verden danner en mur nummer to rundt gravan. De blå-gule sløyfer, som raslende hvisker de siste hilsner og den siste takk til den døde, er den eneste lyd i denne dødsstillhet. Ingen gråter, menneskene står der som forstenet. Heller ikke enken, som sitter på en smal trebenk foran graven og trykker barna sine mot seg, har flere tårer. Der nede, på kisten, blinker det to små beholder. Den siste gave til

den døde fra hans medkjempere. En håndfull jord fra det eventyrvakte Ukraina og noen draper vann fra Svartehavet. Og ett eller annet sted står morderen. Det kan være hvem som helst av de sorgende. Hvem er det? En smal vei gjennom muren av sorgende fører til den døde. Stadig påny kommer det en mørk skygge og bøyer seg til jorden foran den åpne grav og snakker med den døde. Mange lydløst, mange igjen halvhøyt.

Husker du ennu, Bandera, hvorledes det var dengang for fjoråret år siden? Dengang var krigen slutt, men din kamp begynte først da. Kampen til

(Forts. side 51)

Banderas kiste dekket med det ukrainske blågule flagg. Foto.

La oss vente og se!

Kreuger går igjen —

(Forts. fra s. 1)

eller förvanskats Detta brukar dock då endast intressera ett fåtal forskare. För-falskningsarna ha gjort sin tjänst.

Om — som man får hoppas — detta icke blir fallet med den stora «svindeln om Kreuger-svindeln», så beror det främst på två orsaker. Den första av dessa är den alltjämt virulenta svenska rättsskandal som kallas Högbroforsmålet. I detta mål fälldes på sin tid Ivar Kreugers broder civilingenjör Torsten Kreuger till ansvar på — som sedermera till full evidens klarlagts — juridiskt ohållbara grunder, en dom, som är förklarlig endast med hänsyn till den under tiden kort efter Ivar Kreugers död rådande psykosen beträffande allt som hade med Kreugerkoncernen att skaffa. Torsten Kreuger har emellertid i upprepade resningsan-sökningar — en sådan är alltjämt vilande — sökt den honom tillkommande upp-rättelsen. Hittills ha dessa ansökningar avslagits, dock med för varje gång allt större svårighet. Torsten Kreuger har därvid haft så gott som hela den nordiska juridiska sakkunskapen på sin sida. Det har icke hjälpt. Konsekvenserna av ett åter-upptagande av Högbrofors-målet skulle ännu i dag bli finansielt vittutseende, och mycket mäktiga intressen stå emot. Märkt nog har denne dess bättre enastående svenska rättsskandal aldrig i pressen fått den uppmärksamhet som ägnats åt flera långt mera oklara och dess-utom både kvalitativt och kvantitativt långt mindre be-tydande rättsaffärer, där emellertid domsluten av många anses ha gått på sned, och där också i flera fall rät-telse skett.

I samband med de för-varje tillfälle allt mera om-sorgsfult och fullständigt dokumenterade resningsan-sökningarna i Högbrofors-målet har det icke kunnat undgås att det av Torsten Kreuger förebragta bevis-materialet också kastat nytt och klarare ljus över den egentliga Kreugerkoncernens likvidation, vilken på flera punkter är sammanvävd med Högbroforsprocessen. Domen i denna process skulle också vara otänkbar utan den stora för-falskningen om Ivar Kreugers verk i bakgrund.

Slutsatserna göra sig själva.

Den andra orsaken varför man alltjämt kan hoppas på att sanningen om Ivar Kreugers verk dock icke alltför länge till skall kunna bort-fuskas, är det utredningsverk som i hela den stora för-falskningshärvan utförts av ett antal sakunniga och outröt-teliga juridiska och ekonomi-ska forskare. Bland dessa in-tages et märkt rum av dr. Anders Byttner, författare till den nu föreliggande boken: Vem tog Kreugerkoncernen? Denna är som nämnts ett kompliment och ett förtydligande till Byttners redan 1951 utgivna bok, «Arvet efter Ivar Kreuger».

Redan i denna skrift kunde Byttner efter omfattande forskningar i delvis mycket svåråtkomligt material leda i bevis att Kreugerkoncernen vid Ivar Kreugers död långt ifrån var fallfärdigt. Tvärtom torde han just före sin bort-gång ha lyckats avvärja de farligaste attackerna. Någon objektiv grund för självmord föreläg sålunda icke för hans del. Då någon subjektiv sådan ej heller klarlags och själva de ytter omständigheterna kring dödsskottet i Paris är mycket dunkla, har själva på-ständet om självmord kunnat sättas i tvivelsmål. Mycket tyder i stället på ett mord. Att ett ostraffat och oupkla-rat sådant med hjälp av eventuellt engagerade amerikanska gangsterorganisatio-när med internationella för-grenningar vid tidpunkten i fråga var fullt möjligt att verkställa har klarlagts. Så mycket stod också på spel för de mot Kreuger opererande grupperna att vissa element inom dessa säkert ej skulle dragit sig för en sådan gärning.

Det gäller överhuvud om denna affär ungefär detsamma som Harald Hjärne en gång yrtrade rörande det om-stridda historiska problemet om huruvida Karl XII föll of-fer för en lönnmordare eller ej: «antager man ett mord, stämma alla kringliggande och efterföljande fakta in — i motsat fall stämmer ingen-ing». Detta må emellertid här lämnas å sida. Spörsmålet om Ivar Kreugers död har behandlats i andra samman-hang. Byttner går i denna bok ej in på denna sak. Men hans skrift är även dessför-innan i sanning sensationell nog.

Utöver materialet i sin för-rra bok har nämligen Byttner, icke minst genom nya amerikanska forskningar, kunnat i väsentlig mån full-följa sina teser från den förra boken. Hans allmänna sak-kunskap på området är hög och erkänd. Därutöver har

han uppenbarligen förfogat över åtskilliga personliga upplysningar av vägande art. Fullständighet i en utredning av detta slag kan naturligtvis — numera — icke nås. Men det som förebragts, och som förebragts i klar, koncentre-rad och fullt överskådlig form, räcker mer än väl för att be-visa hans huvudtes: att Ivar Kreuger icke var någon svind-lare, att hans koncern var uppbygd efter sunda och håll-barra principer, samt att de stora förlusterna — eller rät-tare sagt förmögenhetsöver-föringarna — först möjlig-gjordes dels genom att i och med Ivar Kreugers bortgång den sammanhållande länken i den stora koncernen brast, men framför allt genom att koncernens tillgångar mycket snart och på mycket tvivel-aktiga vägar kommo i händ-erna på element som icke syftade till att rädda Kreugerkoncernen utan till att till egen fördel plundra den — härav den utvivelaktigt ut-manande titeln på hans bok.

Men han har vetat styrka sina synnerligen uppseende-väckande och märkt slutt-satser. Vi hävvisa härvid icke endast till i boken givna fakta och källredovisning utan också till den eminent sak-kunnige professor Robert Kristenssons vitsord i förord och efterskrift.

Man kan förutse hur de drabbade intressena — inne-fattande bl. a. den s.k. stora svenska pressen — skulle re-agera inför en skrift som Anders Byttners: pro primo: förtigande, pro secundo: tala om något annat! Båda medlen ha försöks — det första mest. Men när man ej kunnat undgå att omnämna Byttners i verklig mening sensationella skrift har man kringgått sakdebatt genom att tala om författarens «ton». Hans uttryckssätt skulle nämligen här vara så drastiskt att man ej alls be-hövde taga befattning med vad en så hänsynslös skri-bent, en som uttrycker sig s å rakt på sak, kunde ha att an-föra.

Metoden är bekväm, alltför bekväm, alltför bekväm för att ej vara misstänkt. Låsa-ren må själv döma. Byttner använder inga grova ord och underläter ofta att uttala el-jest nära till hands liggande omdömen. Men han tar oför-färat i det hete järnet i ärlig indignation och i orubblig övertygelse att detta är en his-torisk och moralisk nödvän-dighet för alla som icke lik-ställa moralisk feghet med «takt» och «ansvarsänsla».

Vad som nu närmast skulle återstå för ett klargörande av betydelsen — i negativ riktning — av Kreugerkoncer-nens fall vore en utredning om den mellanfolkligt poli-tiska sidan av vad som sked-

Bak det røde —

(Forts. fra side 5)

de av alle forlate og alle for-dømte mot røde pest. Som muldvarper var vi skjult, i husruiner i Prag, i Kiew, i Warzava, i Bukarest, Budapest og Wien, og så om kvelden samlet vi oss ett eller annet sted om et halvt ødelagt radio-apparat og lyttet. Man etterlyste oss, de fredløse, den forbannede røde sender Rawag i Wien etterlyste oss og den blodberuste sender i Prag. Ettersøkt er, ettersøkt er — .

De utleverte oss til sovjet-morderne de Mister Roberts, som de kalte seg, deres kreaturer jaget oss som harer, og fikk utlevert pr. hode av en antikommunist en pakke Camel-sigaretter eller en fro-kostpakke, hvori det også var en rull fint klosettpapir. Så meget var livet til en antikommunist verd dengang, du døde Stefan Bandera. Men du levet ett eller annet sted, overalt, og vi visste det. En eventyrlig pris satte den røde sender i Prag på ditt hode. Hver dag steg verdien.

Man jaget deg og dine, Band-erovici, som man kalte dine medkjempere den gang, og fremdeles. Ingen visste hvorledes du så ut. Apent sagt, Stefan Bandera, trodde jeg alltid at du var stor og stark og kraftig, men i kisten var du knapt av middels størrel-se og mager. Ingen hårde, stålbla øyne hadde du, de brustne øynene var gullgule som hos en schäferhund. Husker du fremdeles, Stefan Bandera. En dag hentet en kvinne meg, det var i 1946, den gang ble navnet mitt nevnt i senderen Rawag og senderen Prag. Ettersøkt er, ettersøkt er — . Mister Roberts med-hjelpere fikk imidlertid intet toaletpapir for mitt hode, for du gjemte meg, du reddet meg. Hvor lenge levet vi den gang i den gjensnede skog i Slovakiet? Når kom vi til München? Jeg vet ikke lenger, jeg vet bare at du er borte.

En annen skygge böyer seg for den døde. Han snakker halvhøyt, ingen vet om noen hører ham, for alle snakker samtidig til sin døde Stefan Bandera. «Du sa dengang at

vi måtte til München, Stefan Bandera. Nå er vi i München, men du er død, myrdet, og vi er fritt vilt for de røde hode-jegere. Man utrydder oss og ingen hjelper oss. Hvor mange ganger er ikke du myrdet alt, Stefan Bandera? Hvorledes var det dengang? Der i Englischer Garten på en knapt tyve meter bred sti lå den døde tolk fra senderen Liberation, i henhold til politimeldingen overkjørt av en lastebil. Tre dage og tre netter lå liket av en russisk anti-kommunist i kjøkkenet i en leilighet og leilighetens inne-haver sa under forhøret at hun ikke hadde merket noe mistenklig, skjønt liket stinket bestials i det overhetede lille kott. Man begravet den døde som selvmorder, skjønt han var snøret sammen med en snor som en pakke, under morderens navn. Og ble vitt-nene som falskt hadde iden-tifisert ham kanskje senere trukket til regnskap? Visse-lig ikke, Stefan Bandera. Din medarbeider fikk en liten pakke, det var en bok om det fri Ukraina i den, og da han løftet på omslaget eksploder-te en helvetesmaskine og så-ret ham alvorlig. Nå, og så? Det var jo bare en antikommunist. Man fant den tidli-gere tjener til en redaktør i den angivelig antikommunisti-ske sender Free Europe be-visstløs på gaten. Angivelig beruset. Man kastet ham i en politiselle for at han kunne sove ut. Han våknet imid-lertid ikke opp mere, for han var slett ikke beruset, han var overkjørt av en bil styrt av en rød agent. Og den stak-kars ungdommen dengang, den unge mann fra Brünn, vet du, Stefan Bandera. Han gikk til det politiske parti og tryglet og bad om beskyttelse. Hva sa man til ham? «Er De kanskje død alt? Nå, altså. Gå rolig hjem, De ser spø-kelser». To dage senere var den unge mannen død, spøkel-sene hadde drept ham. Det var et perfekt selvmord med gass og med et rørende av-skjedsbrev. Hjemlengsel, pen-gesorger. Og den unge kvinne Theresia? Også selvmord med gass? Dengang gjorde de røde mordere en liten feil, nøklen til leiligheten var etterpå ikke å finne, og man fant se-nere nøkkelen på gaten. Si meg, Stefan Bandera, trodde politiet virkelig at den myrdede Theresia selv hadde lagt det der? Og den polske kvinne dengang, den vid-un-delig vakre polske kvinne i Lamontstrasse, hun var prak-tisk talt død før hun ble myrdet. Narkotika-henfallen, av redsel, utpresset. Hennes mann fant henne om natten døende i badeværelset. Så la han seg rolig i sengen og sovnet. Fordi han elsket henne slik, ville han ikke forstyr-

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING
Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

FOLK OG LAND

Lørdag 24. februar 1962

Svensk røst om fredsprisutdelingen

Det svenske blad FRIA ORD behandler i en utførlig artikkel den siste utdeling av fredsprisen til negeren Albert Luthuli. Bladet siterer ordlyden i Nobels testamente av 27. november 1895, hvori det heter at fredsprisen skal tildeles «den som har verket mest eller best for folkens forbrödrande och avskaffande eller minskning av stående arméer samt bildande och spridande av fredskongresser».

Og så slår vår svenske kollega fast at når det gjelder dette med folkenes forbrödning, så motvirket dessverre «Alfred Nobel detta sitt syfte då han överlät fredsprisets utdelande å det norske stortinget. — — Han anade icke att de demokratiska parlamenten i Norge som annorstädes ingalunde skulle bli uttryck för folkens samvete utan objekt för partitaktiskt spel och opinionskontrollerade intressens maktutövning. Efter sextio års erfarenhet kan man nu fastslå att norska stortings - eller rättare sagt dess Nobel-komités - utdelande av det nobelska fredspriset genomsnittlig sett mycket litet gagnat världsfredens sak, ja, i många fall verkat i rakt motsatt riktning».

Etter å ha pekt på at «stortinget visat en speciell förkärlek för att med fredspriset belöna segrare i nyss avslutade krig» skriver bladet at «det värsta missbruket av fredspriset utgöra emellertid de fall, då det utdelats som en politisk demonstration mot någon för stortingsmajoriteten av en eller annan anledning förhatlig utländsk regim, vilket då skett genom att med priset i fråga belöna en av denna regims mera bemärkta motståndare, oberoende om denna i själva verket arbetat för freden eller icke».

Med hensyn til negeren Lu-

re henne når hun døde, sa han senere under forhøret. «De har ikke hørt noe av meg, jeg har ikke vist Dem noen protokoller», brummet politimannen. «Jeg har mine ordrer og er bare et lite hjul. Men det er i all fall et svineri å skjule alle mordene på de antikommunistiske emigranter slik. Men, som sagt, jeg har ikke fortalt Dem noe. Avisene burde fortelle om det, avisene burde advare, det er jo deres oppgave». Avisene tier og advarer ikke. Fire uker senere var mannen til den døde også død. Hjerteslag, selvsagt ikke mord. Hans kuffert var pakket, i leiligheten fant man ikke et eneste lite papir, alt var i orden, han ville reise bort for å glemme sin sorg og så døde han.

(Fortsettes)

thuli, så gjelder saken, skriver bladet «det ostridiga faktum att Luthuli tilldelats priset icke för sina förtjänster utan som motståndare till den rådande regimen i Sydafrika. Till denna regims bekämpande ha sedan åratall i Norge som i Sverige alla pressens och offentlighetens pseudorebeller, stjärnreporters och stjärntänkare mobiliseras. Dessa grupper äro som bekant i förhållande till folkmängden synnerligen talrika i både Sverige och Norge, kanske mest i Norge. De har nu fått et så att sega officielt belägg på at deras arbete i sakförvrängandets tjänst för omöjliggörandet av en sedan århundraden där bofast, tappert kämpande, civiliserad vitbefolknings framtida tillvaro i Sydafrika och dennas dränkande i en översvämnning av en barbarisk svart folkvåg från inner-Afrika innehåller att «verka för folkens förbrödande!»

*

Til tross for alle de fantastiske fredspristildelinger den norske fredspriskomite foretar fører den en altfor anonym tilværelse. Det fortelles aldri i pressen hvem som har æren for disse tildelinger. La oss avhjelpe dette savn ved å meddele hvem som er medlemmer av Stortings Nobekomite: Gunnar Jahn, formann. G. Natvig-Pedersen, viseformann, C. J. Hambro, Martin Trammel og Aase Lionæs. Det er ikke fritt for annnet enn at vi gyser når vi leser disse navn. Ihvertfall må det være grunn til å beklage fredens sak.

Dødsdans —

Forts. fra side 7

«Hva mener De — arbeider?»

«De er jo også med i undergrunnsbevegelsen, ikke sant?» «Nei, jeg måtte bare gå istedenfor Helena til Alcron i dag, men jeg liker ikke større slikt. Jeg er så klossete og kan ikke spille komedie»

«Har De noe yrke?»

«Jeg har studert ved musikkonservatoriet. Og jeg kan lage dukker. Der i glasskapet er dyreneog dukkene har jeg selv — —»

«Så, nå må jeg ringe igjen. Hallo, er det apoteket «Hvite rose»? De har nattjeneste i dag, ikke sant? Ja, jeg skal ta med en resept. Hvorledes? Senere? Nå, da får jeg vente. Jeg gir Dem mitt nummer slik at De kan ringe når det er kommet så langt. Hva har De for et nummer?» Han ser seg om etter piken. Herregud, hun sitter sjelerlig og pusser klørne til dyret istedenfor å si meg sitt telefonnummer. «Hør De, jeg må vite telefonnumret her!»

«23-111».

Verdensorganisasjon

Forts. fra side 5

sitt mål gjennom FN. Og FN vil sikkert hjelpe. Men da må organisasjonen først knekke portugiserne, som aldeles ikke vil rømme et strøk som de regner for å være endel av deres fedreland.

FN har til sin disposisjon verdensopinionen, fordi den disponerer over verdenspresen og vi har derfor fått høre adskillig om f. eks. belgiernes grusomheter i Kongo. Det virker derfor nokså underlig å lese følgende linjer fra Albert Henrik Mohns bok «Kongo-Tragedien»:

«En belgisk lov for Kongo bestemte at industribedrifter pliktet å gi de ansatte mediansk hjelp. Takket være denne ordningen sørget industri i Kongo — som til frigjøringen praktisk talt helt og holdent var på hvite hender for 728 poliklinikker, 127 hospitaler med tils. 16 569 senger.

Arbeiderne hadde gratis sykehussbehandling.

«Belgiernes samlede utgifter til helsetjenesten i Kongo var i 1959 nærmere 400 millioner kroner og mer enn 50 prosent av dette beløp kom fra Brüssel».

Da FN rykket inn i Kongo hadde organisasjonen merkelig nok ikke bruk for det vel innarbeide belgiske sivile og militære personell. Allesammen ble avsatt. Senere har FN ført krig mot Katanga, som ikke vil inn i Kongo-republikken, men organisere seg selvstendig. Hvorfor får det ikke lov til det? Området er jo en vel organisert industristat som godt kan klare seg selv. — Vi som sitter på avstand har lett for å tenke oss at her ligger det noe fanteri bak. Vi har jo opplevd så meget av slike saker i de senere år.

La oss vente og se.

«Jeg treffes altså på nummer 23-111».

Med den ene foten vipper han på vuggen, og drikker av og til en slurk vodka. En merkelig skapning, den lille. Lar meg ganske rolig brøye til seg og blir ikke forærmet. Jeg skulle gjerne vite om hun virkelig ikke hørte etter da jeg telefonerte. En kvinne som ikke er nysgjerrig er ingen virkelig kvinne.

«Fortell meg noe. Jeg må dessverre bli her til telefonen kommer. Er De ikke sovnig?»

Mila, som fremdeles sitter på gulvet, holder en finger mot munnen. Døren til buret står åpen og Jakub marsjerer langsomt og forsiktig ut langs en stang. Så er den med et sprang, mens den klønrete flakser med de stussede vinger, oppe på skulderen til piken. «Heil Hitler!» hilser den vennlig.. Det er egentlig Helenas stemme, vidunderlig etterapet av fuglen.

«Nå, du er sannsynligvis den siste i Prag som sier «Heil Hit-

Djevlen ler

Forts. fra side 4

kirkefaderen Chrysostomus 90 prosent av pensjonærene er prester, og likeledes ifølge Dante Allighieri er i Inferno geistligheten meget tallrikt representert dernede, her treffer du prester og profeter, kardinaler og biskoper i lett blanding.

Det er en merkelig egenhet ved teologer at de lider jevnt over av to livsfarlige sykdommer, som begge er av paranoid psykopatisk karakter. Den ene heter rabies theologorum, den teologiske hundegalskap. Biskop Schjeldrup er litt gjentagende av disse gale hunder. Den annen sykdom er et hatkompleks om hvilket kirkehistorien er et uhyggelig vitnesbyrd. Schopenhauer sier at teologenes kraftigste argument er å myrde motstanderen. Professor Karl Vold sier ordrett i sin bok «To kirkehøvdinger»: Jeg sørget over det grenseløse hat innen kirken og blant en ikke liten del av kirkens prester under og etter krigen.

Karl Vold har stort og fagert følge i sin dype sorg over kirkens slette tilstand. For om hatkomplekset heter det i det nye testamente: Hver den som hater er en morder og ingen morder har det evige liv boende i seg.

Og in casu pastor Godal stiller saken seg meget verre. Så intet underlig ved at djev-

ler», min kjære Men i morgen — har Deres søster sagt Dem at det skal skje noe i morgen?»

«Nei. Hva skulle det være?»

«Slutt. Forhåpentligvis uten skrekkeligheter».

«Helena vil sikkert ringe til meg hvis det er noe nytt. Hun har sagt meg at jeg ganske rolig kan bli her i leiligheten. Det vil imidlertid sikkert ikke hende noe. Alle gleder seg jo over at krigen endelig er forbi. Alle er glade for at det nå vil bli ro».

«Glem ikke å gi Deres søster dokumentene. Hvorfor har hun egentlig ikke ringt alt?»

«Kanskje har hun ringt, men vi var jo — jeg var jo på stasjonen».

Telefonen ringer. Jakub legger hodet på skakke og skriker fornøyet. «Hallo, hallo», plaprer den. «De er jo gal! Mila, hvor er du?»

«Hold nebbet igjen på fuglen, man kan ikke forstå et ord! Ja — hvor? Ditt kre, vil du tie! Hvor? Godt, jeg skal være der om fem minutter».

Uten å rekke pikken hånden, tar han mappen sin, mumler godatt og smeller tapetdøren i bak seg.

Ute på gangen hører han en lystig sang. «In der Heimat, in der Heimat, da gibt's ein Wieder, Wiedersehen — —». Jakub feirer på sin måte hans avskjed.

(Fortsettes).

len ler, ler så en hører ekkoet gjenlyde fra Lindesnes til Nordkapp, fra fjord og fjære til Kjølens rand.

Men så tjente disse prester også en av de største gangsterhøvdinger verden har sett, nemlig Winston Churchill, som selv allierte seg med den muntre Satan i 1941, dengang han sa: Jeg skal alliere meg med Fanden selv for å kverke Tyskland. Denne allianse ble den dyreste England og Europa noensinne har inngått. Der rinner harm av roser røde.

Det er en gammel myte fra Wales om kong Arthur, hans rundebord og hans tapre riddere. Man har på de britiske øyer levet høyt på denne myte om tapre helter og deres dristige konge. Ja, man har sågar latt kong Arthur oppstå lys levende i Winston Churchills uformelige skikkelse. Ved nøyere undersøkelse viser det seg imidlertid at denne kong Arthur fra Wales var en liten frankirør og røverhøvding, hvis bragder lengst er glemt. Men av denne tynne tråden har man spunnet en ende av tykkest manillataug, og utallige er de sentimentale romanser denne flukt fra den historiske sannhet har avfødt.

Parallelt satte Godal, Berggrav, sigd- og hammerbispen Fjellbu og alle de andre hatfylte, rabiate klerker seg til det runde bord og pustet hverandre opp til å være helter av første orden. Og ikke minst har skrytet av Winston Churchill vært tema ved «seirherrenes» runde bord. I Oslo la folk seg i sovepose for å få god plass til å kaste et blikk på denne lille røverhøvding fra Bretland dengang han fikk en doktorhatt i litteratur ved det kongelige Fredriks i Oslo. Da lo djevlen rått, han står fremdeles bak korset.

H. Egede Nissen.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvei 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

«Ulykke baner seg vei — »

(Forts. fra side 1) av vårt land, som siden 1949 ikkevel fører et visst egenliv, går under i en overstat, for hvilken de overivrigne «tyske europeere» allerede krever dirigeringen av utenriks- og forsvarspolitikken. I praktisk talt femten år har tyske politikere løpt etter «overnasjonale» europeiske drømmer. Møtet i Fouchest-utvalget i begynnelsen av februar i år, som skulle realisere disse blomsterdrømmer, har igjen endt uten resultat, etterat franskmenne avgjort — og etter min mening med full rett — aviser enhver utlevereing av suverene rettigheter, bortsett fra på det økonomiske område til en europeisk overstat.

de Gaulle holder urokkelig fast ved sitt konsept om «fædrelandenes Europa». Desto mere forbausende høres det derfor ut når den bundes-tyske sosialdemokrat Birkelbach som referent i Europarådet trakter etter å holde de nøytrale europeiske stater borte fra det europeiske fellesmarked med argumentet, de må «uten forbehold akseptere Fellesmarkedets politiske mål». Hvis politiske mål da, hører Birkelbach?

Fellesmarkedet har bare økonomisk-politiske mål, og må bare få lov til å ha økonomi-politiske mål. Hvis det hos en eller annen av de delta-gende regjeringer også skulle gjøre seg gjeldende visse utenrikspolitiske forestillinger, så berører ikke det Fellesmarkedet. På grunn av politiske illusjoner må vi oppleve at en mellomeuropeisk stat Østerrike, som likevel ikke står oss fjernt, blir holdt borte fra EWG, mens de tidligere franske kolonier, fra Senegal til Madagaskar med et samlet innbyggertall på 55 millioner mennesker blir assosiert det. Bundesrepublikken innbetaler alt etter EWG-avtalen 800 millioner Mark i det såkalte EWG-utviklingsfond. Vi kan komme til å oppleve at en stat i den nære orient som Israel blir assosiert med EWG, mens fellesmarkedet trekker nye grenser gjennom Europas hjerte.

Faren heter — Europa.

For oss gjelder det i første rekke det samlede Tyskland. Intet som hører til dette samlede Tyskland må bli løsrevet fra det. Slik er hele folketets mening. Overalt hvor det engang eller i dag fantes eller finnes tilbøyelighet til separatisme, gjør folket energisk opprør og brennemerker tråd-trekkerne som separatister.

Dorten — han er med sin holdning blitt til et internasjonalt begrep — var separatist, for han ville løsrive en riktig nok liten, men likevel uriktig del av vårt fedreland

og skape en «Rhinstat» av det. Det mislykkes for ham, gudskjelov.

Johannes Hoffmann, ministerpresidenten i Saar etter 1945 er det annet karakteristiske tilfelle. Som Dorten ble han understøttet og oppmunret fra utlandet. Imidlom var det usikkerhet her og der. Det kom — så mente en politiker som fremdeles tilhører bundestag — bare an på «folkevelferden». Det sa Dorten også og han fikk et drastisk svar. Folkemeningen var sterkere og den er sterke. «Europeiseringen» av Saar mislykkes, dette tilfelte med Minsteeuropa ble vi spart for. Saar ble, gudskjelov, etter tysk.

Det tredje tilfelle er Ulbricht. Han vil løsrive en betydelig del av det tyske rike, sovjetsonen, og gi bort til fremmede makter en enda større del, østområdene. En må her avvente og se hva som veier tyngst og er mest virksomt: Ulbrichts separasjonsvilje eller vårt folks nasjonale vilje.

Nå avtegner imidlertid et fjerde tilfelle seg på Tysklands himmel - foreløpig som en alvorlig og truende fare. Denne fare heter — Europa. Økonomisk enhet — ja, samarbeide — ja, samling av kretene — ja, videst mulig overensstemmelse — ja. Det er alt sammen på sin plass. Men en konstruksjon som avstår avgjørende funksjoner, som for eksempel ledelsen av utenrikspolitikken eller våpenhøyheten, til et fremmed organ, som lager en «overstat» underlagt en «overstat» av Bundestyskland, skaper en helt ny tilstand som ikke er forenlig med Tysklands enhet.

Ikke tilbake til Karl den store!

Er det virkelig tenkelig at det fremdeles finnes så rørende naive ånder i vårt fædreland at de under slike omstendigheter holder Tysklands gjenforening for tenkelig? Med hvilken rett kunne man, hvis Bonn gjorde noe slik, hvilket jeg veger meg for å tro, gjøre Ulbricht bebreidelser? Om man løsriver en mindre del fra den større, eller om en større del separerer seg og slår seg sammen med utenlandske områder, det er i bunn og grunn det samme. Det er bittert for tiden å si dette så tydelig. Så klart og tydelig at ingen kan komme forbi det.

For tusen år siden oppstod das Heilige Römische Reich Deutscher Nation. Vår lange, store historie pålegger oss en forpliktelse. Denne forpliktelse kan vi ikke oppfylle i Karl den store rike, som alltid fant sine grenser ved Elben. En oppdeling i «Westelbien» og

Litt av hvort fra fjern og nær

Mellom forbundseller.

Den franske avis AURORE spør om Bundesrepublikken forsøker å komme til en forståelse med Sovjetunionen. »Det kan det ikke være tale om», forsikrer de ledende personligheter i Koblenzer Strasse med fornærmet mine. Vi nekter å ta for god fisk deres skammelige dementi, i særlighet etter det megetsgende forslag Erich Mende har gjort —. Trass i deres skygger og deres ubekjennskap med de tyske problemer innser selv amerikanerne klare og klarere at Bonn en dag vil gi dem på båten — — mens tyskerne spiller komedie, skjuler de sitt sanne ansikt, nemlig gjennopptagelse av den såkalte Raballo-politikk. Historien gjentar seg ofte. Man kan vedde på at de vestmakter som ble tatt ved nesen av Stresemann imorgen vil erfare det samme av Adenauer eller hans etterfølger».

Vil Sovjet kriege for Cuba?
Krustsjovs svigersønn Alexej Adsjubaj har erklært at Sovjetunionen er beredt til krig for å forsvare Cuba. Er dette sant, så kan Norge komme i krig hvis USA går løs på Cuba!

Fellesmarkedet.

Folk i dette land blir fortalt at vi skal gjøre det skarpt på det kontinentale marked med aluminium, tremasse og avis-papir m.v. når vi bare kommer med i Fellesmarkedet. Dette skal oppnås ved hjelp av de lave tollsatser. Nå ser det imidlertid ut til at vennen England vil sørge for den

«Ostelbien» må vi skarpt avvise. Gjenopprettelsen av Karl den store rike, som har sine talsmenn, selvom de ikke snakker åpent om det, er ikke bare hinsides det mulige, det er også hinsides grunnbudet, å virkelig gjøre alle tyskeres enhet. Det ville også være uanstendig å tilstrebe enhet med andre nasjoner og overlate den egne til sin skjebne. Det kan ikke trøste oss at «Westelbien» ville bli et helt overveldende katolsk område og at Roma var med. Det tyske østen (som overveiende er protestantisk) ville ikke være med — og det er avgjørende for oss. I denne stund vil vi gjerne med dypt alvor og største ettertrykk advare mot faren for å gjøre splittelsen av det tyske rike evig. Hvis man ikke vil Tysklands deling, må man ikke til denne fare. Hva sier man om dette spørsmål i den tyske bundestag? Er man seg faren fullt bevisst, er man villig til å forebygge med alle krefter?

Heldigvis vet den vel underrettede dosent råd for den hets som med flid og dyktighet er opparbeidet mot Tyskland på grunnlag av det «overfall» som Eng-

nødvendige konkurranse likevel. I allfall hevder Englands forhandlingsleder Edward Weath at England krever et Fellesmarked med lave ytre tollsatser. Det engelske forslaget går ut på at bl.a. tremasse, avis-papir og aluminium skal være helt tollfritt.

Belgisk røst om Kongo.

Avisen «La Métropole» i Antwerpen skriver: «I Kongo går det slik for seg som om FN driver rasepolitikk: den å fordrive de hvite. Og hvis den hvite forsøker å holde fast på noe, må man gjøre ham redd, true ham og ødelegg hans nerver. Massakrene i Kindu og Kongolo har sin plass i denne plan. Visselig, det var ikke FN som myrdet flyverne og misjonæren, men de gjorde seg medskyldige gjennom sin passivitet. De er medskyldige fordi europeerne ikke kan regne med deres støtte. Medskyldige også, fordi de ikke har gjort noe for å straffe de skyldige, og også fordi de intet har foretatt for å forhindre lignende skjenselsgjerninger».

Pravda driver propaganda for Roosevelt.

«Pravda» har oppfordret USA til å gjenopplive den tidligere president Franklin Delano Roosevelt utenrikspolitikk: «President Rooseveltes store anseelse (jevnfør bl.a.

Dobbelttunget tale i Morgenbladet

I det selvsomme MORGENBLADET som før jul bragte en stor artikkel av overlege Scharffenberg, hvor han påny klarlegger det som for lengst er offisiell historieskrivning i England, nemlig at vestmaktene med fullt overlegg provoserte frem den tyske okkupasjonen av Norge og at de ved hjelp av fremtredende menn i Norge sørget for at det ikke ble noen norsk mobilisering og motstand, slik at en kunne få en ny krigsskueplass i Skandinavia, i dette selvsamme MORGENBLADET — som også vet bedre — finner en 15. november en kronikk av dosent Gerd Høst, som får anledning til å presentere følgende vås for offentligheten:

«Den annen verdenskrig som ble provosert frem av Hitler og hans gjeng, var et redselsfullt slag for Europa. Hitlers overfall på Norge vil heller aldri bli glemt»

Heldigvis vet den vel underrettede dosent råd for den hets som med flid og dyktighet er opparbeidet mot Tyskland på grunnlag av det «overfall» som Eng-

statuen på Skansen!) kan føres tilbake på at han bygget sin politikk på et realistisk grunnlag».

*

Ny hakekorsoppstandelse.

I Mannerheim ble det, etter hva DEUTSCHE WOCHE-ZEITUNG meddeler, stor oppstandelse da de ansatte i et amerikansk varehus oppdaget at det var stemplet hakekors på 20 pakker kjeks som nettopp var kommet fra USA. Politiet ble satt i sving, men undersøkelsene bragte som resultat at det var den amerikanske kjeksfabrikk og ikke onde nazister som hadde stemplet over den gamle salgspris med hakekors.

*

Leipzigermesse uten Kina og Albania.

Vårmessen i Leipzig vil i år finne sted uten deltagelse av Kina og Albania, meldes det fra Øst-Berlin. Så tross i alle dementiene og de siste vennskapsforsikringer er det vel noe på ferde mellom Sovjet-samveldet og de to utelukkede land.

*

Nürnbergfilm ønsket.

Kringkastingen i Beirut meddeler for kort tid siden at landene innen den arabiske liga overveier et forbud mot den amerikanske film «Dommen i Nürnberg». Den arabiske liga begrunnet sin anbefaling av slikt forbud med en henvisning til at det dreier seg om historiefalskning.

land var mester for. I dag har vi nemlig bruk for det Tyskland som i 1945 ble knust i sin kamp mot Europa til å forsvare det samme Europa påny, deribant oss. Eller som hun sier:

«Men når vi i dag ser med sympati på Tyskland, skyldes det i første rekke det forandrede verdensbilde». O.

Averter i «Folk og Land»

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3314

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forsvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytral omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Læsalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land